

Η ελληνική επανάσταση του 1821

Μέρος 7ον

Ο Ιωάννης Μακρυγιάννης και ο Οδυσσέας Ανδρούτσος

Συνεχίζοντας τον 2ο κύκλο της παρουσίασης της ελληνικής επανάστασης του 1821, θα προσπαθήσουμε να κάνουμε ένα πέρασμα μέσα από τα μονοπάτια της γνώσης και θα παρουσιάσουμε δύο λαμπρούς αγωνιστές. Τον στρατηγό Μακρυγιάννη και τον ξακουστό Οδυσσέα Ανδρούτσο.

Ας ξεκινήσουμε με το **στρατηγό Μακρυγιάννη**.

Ότι και να γράψουμε για αυτόν θα είναι λίγα. Γεννήθηκε το 1797 στο Αβορίτι της Δωρίδας, από φτωχούς γονείς. Το πραγματικό του επίθετο είναι Τριανταφύλλου. Τον αποκαλούσαν «Μακρυγιάννη» για το ψηλό του ανάστημα. Το 1804 έμεινε ορφανός, σκοτώθηκε ο πατέρας του. Το 1820 μυήθηκε στη Φιλική εταιρεία. Συμμετέχει ενεργά σε μάχες που έκριναν την εξέλιξη της Επανάστασης του '21. Εξαιρετικά σημαντική υπήρξε η συμβολή του, στην ιστορική για τα αποτελέσματά της, μάχη των Μυλών, όπου ο Ιμπραήμ πασάς υπέστη πανωλεθρία και αναγκάστηκε να υποχωρήσει (Ιούνιος 1825). Τραυματίστηκε σοβαρά όχι μόνο στην αναφερόμενη μάχη αλλά στο «Σερπετζέ». Με την κάθοδο του Καποδίστρια διορίζεται αρχη-

γός της Εκτελεστικής δύναμης στο Μοριά. Δυστυχώς και αυτός δεν διέφυγε τον πειρασμό να «στεναχωρήσει» τον πρώτο Κυβερνήτη του ελληνικού κράτους.

Συνέχισε και επί βασιλείας του Όθωνα να ζητάει επιτακτικά Σύνταγμα. Αυτό που τόσο λυσσασμένα πολεμάνε οι «νεοεποχίτες» γιατί τους εμποδίζει στα σκοτεινά τους σχέδια, με αφορμή την πανδημία. Το 1840 άρχισε να οργανώνει τον αγώνα υπέρ της επιβολής του Συντάγματος και πρωτοστάτησε στην αντίσταση της 3ης Σεπτεμβρίου του 1843. Υπήρξε τόσο κατηγορηματικός στην καθιέρωση του Συντάγματος που οι γνωστοί-άγνωστοι τον κατηγορήσαν για συνωμοσία κατά του βασιλιά, συνελήφθη (1851), δικάστηκε και καταδικάστηκε σε θάνατο. Άλλος ένας οπλαρχηγός που οι άσφαιροι «νεοεποχίτες», χρησιμοποίησαν την δικαιοσύνη για να τον εξοντώσουν. Τελικά δεν εφάρμοσαν την ποινή, και το 1854 αποφυλακίστηκε. Η υγεία του όμως, από τις κακουχίες και τη βαναυσότητα της φυλακής, κλονίστηκε. Έτσι ο Μακρυγιάννης απομονώθηκε στο σπίτι του, κοντά στις στήλες του Ολυμπίου Διός, όπου και πέθανε στις 27 Απριλίου 1864.

Αυτός ο μεγάλος Έλληνας εκτός τις ηρωικές του πράξεις, κληροδότησε στις νεότερες γενιές, ένα αθάνατο μνημείο ήθους, λόγου και περιεχομένου, τα «Απομνημονεύματά του». Η αποκατάσταση και η δημοσίευσή τους οφείλεται στον Γιάννη Βλαχογιάννη. Μέσα σε αυτά τονίζετε το «εμείς» και όχι το «εγώ».

{... τούτην την πατρίδα την έχομεν όλοι μαζί, και σοφοί κι αμαθείς και πλούσιοι και φτωχοί... Το λοιπόν δουλέψαμεν όλοι μαζί, να την φυλάμεν κι όλοι μαζί και να μη λέγει ο δυνατός «εγώ» ούτε ο αδύνατος.... Είμαστε εις το «εμείς» κι όχι εις το «εγώ»}.

Ας έρθουμε τώρα στον γενναίο **Οδυσσέα Ανδρούτσο**.

Υπήρξε από τους μεγαλύτερους οπλαρχηγούς της Εθνεγερσίας των Ελλήνων. Γεννήθηκε στην Ιθάκη το 1790. Γαλουχήθηκε και αυτός στην αυλή του Αλή πασά στα Ιωάννινα. Ήταν υπερβολικά σκληρός, ατρόμητος και θαρραλέος πολεμιστής. Η μάχη της Γραβιάς ήταν αυτή που έσωσε την επανάσταση κλείνοντας το δρόμο προς τον Ισθμό. Μετά από αυτή την ηρωική αντίσταση ο Οδυσσέας γίνεται θρύλος. Αυτό όμως ενόχλησε τους πολιτικούς (Μαυροκορδάτος, Κωλλέττης,...) και δεν έπαψαν να ζητούν το κεφάλι του. Ο ίδιος

συνήθιζε να λέει για τους πολιτικούς: «Αυτοί οι καλαμαράδες θα μας φαν το κεφάλι μια μέρα». Δόθηκε η αφορμή βάση ενός «καπάκι», έτσι το 1822, όταν άρχισε να στερεώνεται ο Αγώνας, η κυβέρνηση τον επικηρύττει με 5.000 γρόσια, ενώ ο υπουργός Θρησκευμάτων, επίσκοπος Ανδρούσης Ιωσήφ, θα τον αφορίσει τον ίδιο και όσους τον ακολουθούσαν. Πόσο κακό έδωσαν στην πίστη μας, οι απεσταλμένοι της αγάπης, του Χριστού μας, όταν μπλέκονται σε πολιτικά βρώμικα παιχνίδια. Σε λίγο φυλακίζουν τον Κολοκοτρώνη, μεγάλωνοντας ακόμα περισσότερο την καχυποψία του Ανδρούτσου. Ο γνωστός-άγνωστος Μαυροκορδάτος, στέλνει τον πρώην φίλο και παλικάρι του Οδυσσέα, τον Γκούρα, να τον συλλάβει. Τελικά παραδίνεται με τον όρο να περάσει από δίκη, σίγουρος ότι θα αποδειχτεί η αθωότητά του.

Τα σχέδια όμως της καθεστωτικής κυβέρνησης ήταν άλλα. Πλήρωσαν με χρυσές λίρες τον Γκούρα και αυτός έδωσε εντολή στον έμπιστό του αντιφρούραρχο Μαμούρη με την εξής μορφή: «να φροντίσης να πωλήσης το λάδι, διότι εάν μείνη απούλητον η τιμή θα ελαττωθή μεγάλως και θα χαθή».

Ξημερώματα 5ης Ιουνίου 1825, η βρομερή κουστωδία αποτελούμενη από τον Μαμούρη, τον Μπαλαούλια, τον Τριανταφυλλίνα και τον Παπακώστα Τζαμάλα φτάνουν στη φυλακή. Αμέσως διώχνουν τον σκοπό. Μόλις τους βλέπει ο ήρωας καταλαβαίνει και τους λέει: «Ορέ, ξέρω καλά ποιος σας έστειλε εσάς εδώ και γιατί ήρθατε τέτοια ώρα... Δε με λύνετε τ' όνα μ' χέρι.... Αυτές τις σαπιοκοιλίες δεν τις συμμερίζομαι, μα συ ρε Γιάννη γιατί;», απευθυνόμενος στον Μαμούρη. Δόθηκε μεγάλη μάχη και κατάφερε με τον στόμα του να κόψει δύο δάχτυλα του Τριανταφυλλίνα. Τελικά κατάφεραν να πετάξουν το πτώμα του από την Ακρόπολη για να φανεί ως ατύχημα-αυτοκτονία. Επιστράτευσαν και έναν ειδικό-ιατρό σαν τους τελευταίους «μαϊντανούς» της τηλεόρασης. Λεγόταν Καίσαρας Βιτάλης, όπου ανέφερε πως πέθανε από την πτώση. Για κακή τους τύχη όμως υπήρξε μάρτυρας, ο στρατιώτης φρουρός που έδιωξαν, ο Καλαντζής. Ο Μαμούρης και οι υπόλοιποι δολοφόνοι παρότι φτωχοί, μετά την δολοφονία, απέχτησαν χιλιάδες στρέμματα εύφορης γης. Ενώ ο Γκούρας δεκαπέντε μήνες μετά, στις 30/9/1826, ενώ επιθεωρούσε τους σκοπούς, δέχτηκε ένα βόλι στο κεφάλι και πέθανε ακαριαία. Μέχρι τότε είχε ασταμάτητες τύψεις και μονολογούσε συνεχώς «με παρέσυραν σ' αυτή την δουλειά».

Αναφέραμε δύο ακόμα προσωπικότητες του αγώνα του έθνους μας, του 1821. Μέσα από την ανάγνωση, πιστεύω αγαπητοί συνδημότες, να καταλάβετε γιατί οι σύγχρονοι πολιτικοί, προσπαθούν λυσσασμένα να μην διδαχθεί στον ελληνικό λαό η ιστορία.

Με το καλό να γιορτάσουμε την Παναγιά μας.

Ευχαριστούμε!

Ψαλίδας Νικόλαος

Δημ. Σύμβουλος Θάσου

Το παρόν άρθρο δημοσιεύτηκε, στην εφημερίδα Θασιακή, αλλά και στην ιστοσελίδα της ΑΝ.Α.Ε.Θ. (<https://anaeth.gr/>)